

A UNA NOIA RICA

Climènia, amb el temps vull veure en les teves gràcies
com de dia en dia hi surt, hi apunta, el do de les llàgrimes.
La teva bellesa és només, encara, una armadura d'orgull;
els dies, ara l'un ara l'altre, n'aniran fent cendra.
Esplendorosa, arrogant, abaixada la màscara,
no és pas així que et veuran, en davallar a la nit de la tomba.

¿A quin destí promesa, en la teva flor passatgera, llisques?
¿A quin destí? ¿Quina freda misèria
et vindrà a estrènyer el cor fins a fer-lo cridar?
Res no s'alçarà per salvar tanta de gràcia;
els cels romanen muts mentre un dia esborra
els traços purs, el dolç color de cara que un altre ha vist brillar.

Un dia et pot fer empal·lidir la cara, et pot deformar els flancs
amb una fam punyent, un calfred pot mossegar
la teva carn lleugera, poc abans al fons de la tebior.
Un dia, i seràs un espectre en la ronda lassa
que sens parar, per la presó del món,
corre, corre, la fam al ventre per motor.

Encalçada a la nit, com una bèstia, pels bancs,
¿on trobarem més la teva mà fina, elegant,
aquest posat que tens, el front, la boca de rictus desdenyós?
Brilla l'aigua. ¿Tremoles? ¿A què ve aquest esguard buit?
Massa morta per a morir, ¡resta, doncs, carn lívida,
munt de parracs prostrat en el gris del matí!

La fàbrica obre. ¿Hi aniràs, a forçar-te davant la cadena?
Renuncia a aquest gest lent de la teva gràcia de reina.
De pressa. Més. ¡Vinga! ¡De pressa, més de pressa! De vespre,
somorfa la mirada, genolls desfets, sotmesa, vés-te'n
sense un mot; en el llavi humil, que t'hi llegeixin
l'ordre dura, obeïda en esforç sense esperança.

¿Te n'aniràs, al vespre, als rumors de la ciutat,
a deixar sollar per pocs diners la teva carn servil,
la teva carn morta, feta tornar pedra per la fam?
No s'estremeix pas quan una mà la frega;
les reculades, els sobresalts, no hi són pas, al teu paper;
són, les llàgrimes, un luxe a què hom aspira en va.

Somrius, però. Per a tu les desgràcies són faules.
Tranquil·la, lluny de la sort de tes míseres germanes,
mai no els has fet el favor d'un esguard.
Pots, ulls clucs, prodigar les almoines;
el teu son n'és lliure, d'aquests tristos fantasmes,
i els dies et passen clars a recer d'una murada.

Uns trossos de paper, més durs que les muralles,
et guarden. Que els cremin, i el teu cor, les entranyes,
seran colpits de cops amb què tot l'ésser es romp.
Però aquest paper t'ofega, amaga cel i terra,
amaga els mortals i Déu. ¡Surt de l'hivernacle,
nua i tremolosa, als vents d'un univers glaçat!

Nota del traductor:

1.- Aquest poema, no sabem de quan és escrit. Suposem que dels anys d'estudis de Simone.